

Sv. Valburga, panna a opátka

25. februára 2024 ✙ Svätec týždňa

Keď viera a láska zapustia hlboké korene v srdci človeka, tie ho neustále povzbudzujú, aby aj iným dopomohol k spaseniu. Takto sa to stalo pred vyše 1100 rokmi (už viac ako pred vyše 1200 rokmi, pôvodný text bol totiž publikovaný v roku 1907, pozn. red.) aj u sv.

Valburgy a jej bratov sv. Wilibalda a sv. Wunibalda.

Životopisné údaje

Boli to deti sv. Richarda z Wessexu, anglického kráľa a jeho ženy Wuny. Otec ich vychoval pre Boha a vštepil do ich mladistvých srdiec veľkú lásku k Bohu a k blízkym, obzvlášť však plamennú horlivosť v rozširovaní svätej viery. Valburgu poslal nábožný otec už ako dievča do kláštora Wimborne v Dorsete, aby tam, vzdialená od skazeného sveta, bola nábožne a bohabojne vychovaná. A tak sa aj stalo.

Žila čisto a nevinne ako anjel, a keď dosiahla vek panny (dospelosti), stala sa mníškou. Jej bratia, oduševnení horlivou túžbou po rozširovaní viery, preplavili sa cez more do Nemecka, kde vtedy ešte pohanstvo panovalo. Tam ich predišiel ich ujec, apoštol Nemecka, sv. Bonifác. Tento videl, že ak má byť medzi Nemcami viera zakorenená, potom je predovšetkým treba založiť niekoľko kláštorov. A k tomuto účelu povolal z Anglicka viac nábožných a vzdelaných mužov a panien. Medzi nimi bola aj sv. Valburga.

Sv. Valburga

zdroj: wikimedia commons

Valburga dlho nerozmýšľala a vydala sa ihneď na cestu, na ktorej ju sprevádzala sv. Lioba z Tauberbischofsheimu a sestra Hugeburka (ktorá neskôr napísala dielo *Vita Willibaldi* – Životopis Wilibalda, a potom aj *Vita Wynnebaldi* – Životopis Wunibalda) ako aj ešte ďalších 30 panien. Roku 748 prišla do Nemecka. Sprvu žila so sestrami v kláštore v Durínsku a roku 754 zavítala s nimi do Heidenheimu pri Eichstätt, kde jej brat Wunibald postavil kláštor, ktorý ona neskôr skvele spravovala, takže bola svojimi sestrami ako pravá matka milovaná a všetkými ľuďmi z okolia vysoko ctená a vážená.

Po smrti brata Wunibalda jej brat Wilibald, teraz už biskup z Eichstättu, zveril vďaka jej osvedčeným cnostiam, jej osvietenému rozumu a svätej horlivosti, tiež vedenie heidenheimského kláštora. Valburga, roniac horké slzy, sa zdráhala prijať toto bremeno a len z poslušnosti sa dala napokon presvedčiť. A sv. Wilibald sa vo svojej sestre nesklamal – šesťnásť rokov spravovala obidva kláštory silou ako muž.

Rehoľníci a rehoľníčky ju napospol ctili ako dobrú matku – svojim podriadeným bola príkladom všetkej dokonalosti. Za jej spravovania zázračne prekvitali oba kláštory nábožným životom. Moc však, ktorou ku cti Božej tak veľké veci vykonávala, získavala sv. Valburga modlitbou a na túto ona obdržala od Boha dary Ducha Svätého – totiž dar rady, dar vedy, dar sily, dar múdrosti, a áno, aj dar činenia zázrakov. O tom svedčí nasledujúca udalosť.

Panna Mária uctievaná svätými súrodencami, zľava sv. biskup Wilibald, v čiernom habite sv.

Valburga a sv. mních Wunibald, dole donátorka knažná z Waldburgu, malba z roku 1728

zdroj: wikimedia commons

Nedáľeko Heidenheimu býval na jednom zámku istý veľký pán, ktorého dcéra ťažko ochorela. Veľký bol zármutok a bôľ rodičov, pretože veľmi milovali svoju dcérku. Dozvedela sa o tom sv. Valburga a išla večer samotná ku zámku, prosiac, aby ju vpustili do vnútra. Ten pán mal však veľa zlých psov, ktorí, ako sa svätá k ním približovala, vyrútili sa na ňu tak, že pán aj s čeladou hneď priskočili, že ju budú brániť. A Valburga, stojac uprostred zúrivo štekajúcich psov, hovorí: *«Neboj sa ty toho, žeby Valburgu, Kristovu služobnicu, tvoje psy mohli poraniť, ja som pod ochranou Ježiša a nemám sa teda čo obávať nebezpečia.»*

Keď pán zámku počul, že je to Valburga, veľmi sa začudoval a prijal ju s najväčšou úctou. Pretože sa už stmievalo, kázal jej pripraviť hostovskú izbu, v ktorej by mohla prespať. Sv. Valburga však žiadala, aby jej posteľ preniesli do izby chorej dcéry a nechali ju s ňou po celú noc samotnú. Choroba úbohej dcéry už veľmi pokročila, takže sa bolo možné v každom okamihu obávať, že vypustí dušu. Sv. Valburga ostala tak ako žiadala – sama pri chorej. Zatvorila za sebou dvere, kľakla si k posteli dievčaťa a vrúcne sa modlila, aby jej Pán podľa svojho nesmierneho milosrdenstva zdravie prinavrátil a nielen rodičov, ale aj ostatných obyvateľov okolia zázrakom takéhoto vyliečenia k živej viere a láske k Bohu povzbudil.

Medzitým rodičia aj s čeladou boli už presvedčení, že dievča cez noc celkom určite zomrie, kvôli čomu už aj robili prípravy na pohreb. Boh však vypočul vrúcnu modlitbu svojej nábožnej služobnice. Zrazu otvorila dvere, rodičia vstúpili do izby, a svoju dcéru našli nie mŕtvu, lež úplne zdravú. Nevýslovná radosť sa zmocnila ich srdc, plní vďaky sa hodili sv. Valburge k nohám a chceli ju obdarovať mnohými cennými darmi. Valburga však nič od nich neprijala, lež naopak, napomenula ich, aby z celého svojho srdca milovali Boha a

jemu verne slúžili. Potom sa v tichosti vrátila do svojho kláštora.

Napokon vekom a strastami života unavená – svoj kláštor spravovala asi dvadsať rokov – dňa 25. februára roku 779 podľahla sladkej smrti.

Kláštor v Heidenheime

zdroj: wikimedia commons

Poučenie

Sv. Valburga obsiahla od Boha na svoju vrúcnu modlitbu, že na smrť chorá dcéra zámockého pána bola uzdravená a zármutok rodičov zmenil sa na radosť. Pravdou je teda, čo Sv. písmo hovorí: «*Modlitba spravodlivého veľa zmôže u Boha.*»

Drahý čitateľ! Či modlitba sv. Valburgy a iných svätých teraz menej môže, keď sú už na večnosti spojení s Bohom? Či ich orodovanie teraz nie je milé pred Bohom? Či si Všemohúci nevšíma ich prosby, ktoré si všímal, kým žili na zemi? Ježiš Kristus Spasiteľ orodoval za ľudí, kým tu chodil, a teraz, keď sedí po pravici Boha Otca Všemohúceho, píše o ňom sv. Ján apoštol takto: «*A keby niekto zhrešil, máme u Otca zástancu: Ježiša Krista spravodlivého*» (1Jn 2,1). Keď však Spasiteľ oroduje za nás na nebesiach, orodujú za nás aj svätí a vyvolení Boží.

Sv. Valburga nečakala, kým by sa otec chorej dcéry obrátil k nej s prosbou, aby sa za ňu modlila. Bohorodička tiež prosila svojho Syna na svadbe v Káne galilejskej, akonáhle videla, že svadobčania sú pre nedostatok vína v rozpakoch. Musíme teda dúfať, ba veriť, že láska k ľuďom povzbudzuje svätých, aby za nás orodovali, trebárs ich o to aj neprosíme. «*Zem svätých*» hovorí sv. Bernard, «*nie je zemou zabudnutia.*» Srdcia v nebesiach nechladnú; ba sú láskavejšie a súcitnejšie. Oni neobsiahli korunu slávy preto, aby srdcia svoje zatvorili útrpnosti s naším trápením.

Sv. Valburga

zdroj: flickr.com / Lawrence OP

My sme síce dietky Božie a dedičia nebeského kráľovstva, máme teda právo s našimi prosbami bezprostredne obracať sa k Bohu. Pretože sa však kvôli našim hriechom musíme obávať, že naše modlitby nevyslyší, obracajme sa vo všetkých nerestiach, vo všetkých potrebách, vo všetkých trápeniach, vo všetkých biedach ku svätým, aby oni svoje prosby spojili s našimi a orodovali za nás pred trónom Boha Otca Všemohúceho.

Modlitba

Pane Ježišu Kriste, na príhovor sv. Valburgy popraj mi milosti, aby som bol a ostal verným dieťaťom Tvojej sv. katolíckej Cirkvi, žeby som Tvoje najsvätejšie meno všade vyznával a podľa svojej sily aj svojich blízkych k poznaniu a milovaniu Teba priviesť sa snažil. Amen

-mip-

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/sv-valburga-panna-a-opatka/>